

White out

DHONIELLE CLAYTON
TIFFANY D. JACKSON
NIC STONE
ANGIE THOMAS
ASHLEY WOODFOLK
NICOLA YOON

SUOMENTANUT OUTI JÄRVINEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Lainauksen Alice Walkerin romaanista *Häivähdys*
purppuraa sivulla 244 suomentanut Kersti Juva

Englanninkielinen alkuteos: *Whiteout*

Copyright © 2022 by Dhonielle Clayton, Tiffany D. Jackson, Nic
Stone, Angela Thomas, Ashley Woodfolk, and Nicola Yoon

All rights reserved. Printed in the United States of America.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without
written permission except in the case of brief quotations embodied in critical
articles and reviews. For information address HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45803-6

otava.fi

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

4041 0037
Painotuote

Mustille nuorille kaikkialla:
teidän ilonne ja rakkautenne lämmittää maailman sydämiä.
Me näemme teidät edelleen.

ATLANTA

Päivän ylin: +2°C

Päivän alin: -8°C

Ylimääräinen lumivaroitus, voimassa keskiyöhön saakka
National Weather Service, Atlanta, GA

LUMISADEALUEET

Cherokee, Clayton, Cobb, DeKalb, Douglas, Fayette, Forsyth,
Fulton, Gwinnett, Henry ja Rockdale

Poikkeuksellinen voimakas matalapainealue lähestyy itärannikkoa ja tuo mukanaan ennätysmäisiä lumisateita Jacksonvillestä aina pääkaupunkiseudulle saakka. Vaarallisia tulvia odotetaan Savannahista Wilmingtoniin ulottuvalla alueella, ja samalla seudulla varoitetaan 100 km/h voimakkuuteen yltävistä merituulista. Koko alueella on voimassa lumivaroitus, sillä lunta voi tulla paikoin jopa 20 cm, mikä tietää kansallista hätätilaa neljän osavaltion alueella.

Sankka lumisade ja myrskytuuli aiheuttavat suurilla alueilla horisonttikatoa. Viranomaiset kehottavat pysyttelemään sisätiloissa ja välttämään tarpeetonta liikkumista. Ajo-olosuhteet ovat erittäin vaaralliset liukkaiden teiden vuoksi. Kaikki lennot Atlantan kansainvälisellä lentokentällä Hartsfield-Jacksonissa on peruttu. Myrskyvaroitusta on voimassa klo 15.00 lähtien aina puoleen yöhön saakka.

1

STEVIE

Morningside – Lenox Park, klo 15.01

Keksin lukemattomia muita mahdollisia loppuja sille kamalalle illalle.

Jotkut kvanttiteoriaan perehtyneet ihmiset uskovat, että jokaisella meistä on kaksoisolento. Minulla on. Ja sinullakin on. Maailemankaiikkeus on järjettömän suuri – se jatkuu ääretömiin – mutta materia sen sijaan voi ottaa vain rajallisen määrän muotoja. Asioiden täytyy siis jossain vaiheessa toistua.

Jossain on olemassa toinen versio tästä meidän todellisuudestamme. Rinnakkaistodellisuus. Toinen minä. Toinen sinä. Toinen versio niistä ihmisistä, joita me rakastamme. Toisenlaiset seuraukset kaikista tekemistämme virheistä... Jossain rinnakkaisuniversumissa. Melkein kuin olisimme vain korttipakka, jonka joku sekoittaisi yhä uudelleen.

Minä tiedän sen. Minä ymmärrän tiedettä. Minulla on luokan korkein keskiarvo, joka on samalla kaikkien aikojen korkein koko koulussa, Marsha P. Johnson Magnetissa (tai MPJM:ssä). Olisin voinut tehdä yliopistotasoisia kursseja jo high schoolissa, mutta päätin edetä samassa tahdissa toisten kanssa, koska...

Ihan sama. Palataan asiaan. Keksin lukemattomia erilaisia loppuja sille kamalalle illalle.

Kunpa en olisi juuri sinä sunnuntai-iltapäivänä uppoutunut niin täydellisesti tekemään kokeitani enkä olisi lähtenyt laboratorion kipsipölyn peitossa ja etikahapon hajuisena. Kunpa superpitkät lettini olisivat olleet siistit eivätkä käteni olisi värjäytyneet vihreiksi ylikuohuneista mittalaseista.

Kunpa olisin vaivautunut siistimään itseni, jotta olisin vaikuttanut järkevältä ja rakastamisen arvoiselta ihmiseltä enkä olisi ollut sellainen levoton hermoraunio. Ja kunpa jännitys ei olisi saanutkaan minua tekemään typerintä päätöstä, minkä koskaan olen tehnyt. En pysty edes ajattelemaan koko asiaa.

Jo edellisenä iltana, ennen kuin pahin oli vielä edes tapahtunut: Minä ja ~~tyttöystäväni entinen tyttöystäväni~~ tyttö, joka toivottavasti vielä huolii minut takaisin, siis minä ja Sola vietimme lauantai-iltaa yhdessä, ja minä tuhlasin yhteisen aikamme siihen, että esittelin hänelle kaavioita, aivojen mallinnuksia, kemiallisia kaavoja ja tutkimustuloksia, kaikkea materiaalia, jota olin kerännyt kemianprojektiani varten. Tutkimusväitteeni on, että rakkaus on pelkkää biologiaa, että se on sisäänrakennettu ihmisen aivoihin, jotta lajin säilyminen varmistuisi. Onko rakkaus siis edes tärkeää?

Kunpa en olisi saarnannut hänelle tuloksista, jotka ilmeisesti osoittavat, että rakkaudella on yhteiskunnassamme aivan yliarvostettu asema, niin kuin kumppanin löytäminen olisi muka jonkinlainen saavutus.

Todellisia saavutuksia voivat tehdä vain hyvin älykkäät ihmiset.

Syövän parantaminen... pandemian taltuttaminen... ne ovat todellisia saavutuksia.

Uusien kirjastojen perustaminen sinne, missä niitä ei ennestään ole... sitäkin voisi sanoa saavutukseksi.

Mutta miksi kukaan kerskailisi seurustelemisella. Ei sellaisesta saa pokaalia tai edes kunniamainintaa... vai mitä?

Kunpa koko tutkimukseni ei olisi mitätöinyt meidän suhdettamme.

Mutta palataan vielä siihen kamalaan sunnuntaihin: Kunpa en olisi ollut niin ääri rajoillani enkä olisi yrittänyt tehdä vaikutusta ja osoittaa kaikin tavoin, että olen koko koulun älykkäin henkilö ja voisin itse valita opiskelupaikkani. Ja että tunnistan joka ikisen nigerialaisen ruokalajin, jonka hänen äitinsä oli valmistanut, ja osaan lausua niiden nimet oikein, vaikka olen ulkopuolinen. Että olen täydellinen, joten Solan vanhempien ja tätien ja setien ja serkkujen on pakko ~~pitää minusta~~ hyväksyä minut. Meidät.

Hyväksyä meidän rakkautemme.

Kunpa en olisi puhunut niin paljon.

Kunpa en olisi ollut sellainen leuhka kusipää.

Ja lähtenyt kotiin sillä tavalla.

Ehkä vaihtoehdoisessa maailmankaikkeudessa, sellaisessa josta kvanttifysikot rakentavat teorioitaan, se toinen minä on vähemmän kömpelö ja vähemmän hermostunut eikä hänen tarvitse tietää ihan kaikkea kaikesta, jotta hän tuntisi kuuluvansa muiden ihmisten joukkoon. Ja ehkä se toinen minä ei tuhonnut omaa suhdettaan kolme päivää sitten. Ehkä siinä maailmassa kortit sekoitettiin toisella tavalla. Ehkä on olemassa sellainen vaihtoehtoinen todellisuus, jossa minä en pilannut elämäni.

Huoneeni ovelta kuuluu koputusta. ”Mitä nyt taas – tai siis, sisään.”

Ovi avautuu, ja esiin ilmestyy isän ruskea otsa, joka on kurttuinen kuin piparkakut, joita Lisa-täti toi eilen jouluksi.

”Minä haen nyt äitisi töistä, ja sitten me lähdemme jouluostoksille Lenoxin ostoskeskukseen.” Isä tarkastelee huonetani, eikä hänen ilmeestään ole vaikea arvata, mitä hän ajattelee näkemästään. Siistin ja hyväkäyttösisen lapsen huone ei ole koskaan ennen ollut näin sotkuinen. Tuleva tutkija ei asu siivottomassa ympäristössä.

”Ensinnäkin voit sanoa pelkkä Lenox”, korjaan. En katso isää vaan tutkimusmuistiinpanojani. ”Tietenkin se on myös ostoskeskus, mutta ei sitä tarvitse mainita erikseen. Toiseksi sinun ei pitäisi puhua *joulu*ostoksista, koska se on monestakin syystä melko rajoittava ilmaus.”

Isä huokaisee. ”Älä viitsi nalkuttaa, tyttöseni.”

Kohotan äreänä katseeni. Isä tietää varsin hyvin, että ”tyttöseni” se vasta rajoittava ilmaus onkin. Ja nyt se tuntuu erityisen vääärältä. Yritän parhaani mukaan päästä selvyteen omasta itsestäni ja olen kyllä kertonut sen hänelle. ”Älä viitsi nimittää.”

Hän kohottaa kätensä. ”Anteeksi. Unohdan aina nämä uudet säännöt.”

”Ei ne ole uudet.”

”No, kyllä minulla kestää jonkin aikaa tottua.”

”Samoin”, mutisen. Tuntuu että ihan kaikki, mitä olen ajatellut itsestäni, Solasta, tutkimuksistani ja koko maailmasta onkin ollut väärin.

Isä maiskauttaa suutaan. ”Niin siis minä tulin vain muisuttamaan, että olet edelleen arestissa.”

”En mä ole sitä unohtanut.”

”Tänne ei myöskään saa tulla vieraita.”

Katson taas muistiinpanojani. ”Se ei halua nähdä mua, joten ei tarvitse olla huolissaan. Mä olen pilannut kaiken, ja kun te veitte mun puhelimen, mä en mahda tilanteelle mitään.”

Hän huokaisee ja alkaa saarnata omien tekojen seurauksista, pälä pälä liiba laaba, pastori-moodi on täysillä päällä. ”Ja talosta ei sitten ole lähtemistä.” Hän rykäisee niin kuin aina, kun hänen pitää olla kovana. ”Sinun on paras vastata puheliimeen, kun soitan tarkastuspuhelun.”

”Tiedän.”

”Tiedätkö tosiaan?” Isä katselee taas huonetta. ”Viime aikoina on vähän tuntunut siltä, että kaikki mitä olet tiennyt, kaikki mitä olen opettanut sinulle on kadonnut kuin tuhka tuuleen... ja käyttäydyt niin kuin sinulla ei olisi järkeä päässäsi. Mihin minun fiksu tyttöni on kadonnut?”

Vedän polvet rintaa vasten ja katson ulos ikkunasta. Taivas on puuterinvalkoinen, sillä ilmankosteus on härmistynyt lumeksi. ”Ei ole olemassa kahta samanlaista lumikidettä. Tiesitkö sen?” Mutta hän vain jatkaa monologiaan siitä, miten olen repsahtanut ja miten yllättyneenä hän katsoo esimerkillistä lastaan, ainoaa lastaan, jonka ei olisi koskaan uskonut sotkevan asioitaan tällä tavalla. Hän lainaa jotain raamatuntekstiä, mutta kaikki menee toisesta korvasta sisään, toisesta ulos, ja haluaisin vain muistuttaa, että emme ole nyt hänen superkirkossaan eikä tämä ole hänen saarnastuolinsa. Vähiten koko maailmassa kaipaavat nyt muistutusta siitä, kuinka minun tulee kunnioittaa isääni ja äitiäni. Sääli ettei hän pysty mieluummin kertomaan, miten selviää siitä, että on tehnyt elämänsä pahimman virheen ja satuttanut ihmistä jota rakastaa kaikkein eniten.

Keskeytän hänet jälleen. ”Ne ovat neulasia, tähtiä tai levyjä. Levykiteissä on aina kuusi sakaraa.”

”Puhutko sinä nyt lumihiutaleista, Stevie? Kuulitko lainkaan, mitä minä juuri sanoin?”

”Lumikiteistä. Hiutale on liian laaja termi. Se voi tarkoittaa joko yksittäistä kidettä tai toisiinsa takertuneita kiteitä.”

”Stephanie Camilla Williams!” Isä korottaa nyt ääntään uhkaavasti, niin kuin ruskeat isät aina tekevät, kun lapsi on ylittämässä tietyn rajan.

”Mä olen kyllä Stevie”, mutisen, ja raja menee rikki.

”Stevie.” (Isä ei kutsu minua mielellään sillä nimellä, mutta hän taipuu, koska tietää varsin hyvin, että korjaisin häntä loputomiin.)

”Mitä? Ulkona alkoi sataa lunta, niin mä ajattelin vain huomauttaa siitä, jotta sä tietäisit olla varovainen. Kun kaikki härmistynyt kosteus tulee alas noista pilvistä” – osoitan ulos ikkunasta – ”niin kaduilla voi olla aikamoinen kaaos. Tilastojen mukaan noin kuusi pilkku seitsemän moottoriajoneuvoa tulee ajamaan tänään kolarin.”

”No, sittenhän on hyvä, että sinun ei tarvitse lähteä mihinkään.” Isä vinkaa silmää ja harppoo moiskauttamaan pusun otsalleni, enkä minä kykene edes vastustelemaan. Minun on pakko saada jostain lisää endorfiinia, jotta selviän siitä mitä minun on vielä tänään pakko tehdä. ”Muista nyt olla meidän täydellinen tyttömme – siis tarkoitan lapsemme”, hän sanoo astuessaan ulos huoneesta.

Tekisi mieli huomauttaa, etten ole enää mikään lapsi. Olen melkein seitsemäntoista. Mutta ei sillä hänelle ole mitään väliä, sillä isän silmissä tulen olemaan lapsi vielä nelikymppisenäkin.

Katselen ikkunasta, kun isä peruuttaa ulos autotallista, kääntyy kadulle ja katoaa näkyvistä.

Huokaisten alan selailta tutkimuspäiväkirjaani ja silmäillä kaikkia tekemiäni kokeita. Epäonnistuneita, rohkeita, mutkikkaita, palkittuja kokeita.

En voi olla pysähtymättä sen kokeen kohdalle, jonka vuoksi minut jätettiin. Olin niin ylpeä tästä työstä, sain sen ansiosta parhaan loppuarvosanan. Se myös johti riitaan Solan kanssa ja

sitten siihen iltaan, jonka piti olla meidän suuri iltamme – jolloin minun oli tarkoitus kohdata hänen vanhempansa, ei enää ystävänä... vaan tyttöystävänä.

Pvm: 8.9.

OTSIKKO: RAKKAUDENKIPEÄ, KOUKUSSA OKSITOSIINIIN

TUTKIMUSKYSYMYS: Mikä on nykyaikaisen teinirakkauden biokemiallinen koostumus?

Tuijotan taulukoitani sylkinäytteistä ja oksitosiinimittauksista. Aineisto tuki täydellisesti teoriaani: jos nuori ilmoitti olevansa ”rakastunut”, hänen elimistössään oli yhtä paljon oksitosiinia kuin niillä, jotka ovat koukussa huumeiden viihdekäyttöön. Jos en olisi valinnut tällaista tutkimuskohdetta tai jos en olisi ker-tonut siitä Solalle, me olisimme säästyneet tältä sotkulta. Minä olisin säästynyt. Mutta kerroin hänelle kaiken. Koska minä ker-ron hänelle muutenkin aina kaiken.

Läimäytän muistikirjan kiinni, käyn pöydän ääreen istu-maan ja otan käteeni pikkuruisen Lego-kukkakimpun, jota pidän aina esillä. Puristelen sitä nyrkissäni, jotta saisin sykkeeni laskemaan. Painan nappia, ja huoneen vasemmalle seinälle ripustamani kaihdin nousee ylös. Sen takana ei ole ikkunaa vaan tapettiseinä, jolle olen hahmotellut karttakuvan elämästäni kuin mutkikkaan, monikerroksisen laskutoimituksen.

Kunpa elämä olisi yhtä helppoa kuin mikä tahansa koe kemian labrassa. Valitsee vain oikeat reaktantit ja sekoittaa niitä oikeassa suhteessa, niin lopputulos on poikkeuksetta juuri sellainen kuin toivoi. Kemia tekee asiat helppoiksi. Jos tietää, miten ainesosat käyttäytyvät, tietää myös lopputuloksen. Voilä – kukaan ei satuta itseään tai kärehdä... kukaan ei tur-haudu tai pety.

Elämänkarttani alkaa valokuvista, joissa minä olen vasta vauva, ja niiden perään olen kiinnittänyt jokaisen lehtiartikkelin neroutta hipovasta älykkyysosamäärästäni ja tieteellisistä kokeistani. Otsikot hehkuttavat kaikkien aikojen nuorinta ihmistä, joka on tehnyt maailmanennätyksen päässälaskennassa, siis laskenut eniten laskuja minuutissa. Joissain artikkeleissa kerrotaan haaveistani opiskella biokemiaa, joissain on kuva kaikista mitaleistani, ja kaikissa on muikeita kuvia minusta ja joskus myös joistakin kuuluisista tutkijoista ja poliitikoista, jotka kaikki hämmästelevät, miten nuori ja älykäs olenkaan. Kaikki ne on kirjoitettu ennen kuudetta luokkaa. Ennen kuin tapasin Solan.

Kaikki muuttui, kun tutustuin häneen. Sen näkee yhdellä silmäyksellä kartasta, sillä hän vie seinältä todella paljon tilaa. Hänestäkin on lapsuuskuva heti sen kuvan vierellä, jossa piteleen pokaalia alakoulun tiedepäivillä. Pikku Sola tapittaa minua silmiin. Posket ovat pyöreät, lettien päät ulottuvat harteille.

Voin melkein kuulla korvissani, miten ne helisivät aina kun hän uteliaana käänteli päätänsä.

Sola tuli meidän kouluamme vasta kuudennella luokalla. Koulusihteeri saattoi hänet opettaja Ringlerin luokkaan. Letit helisivät koko esittelyn ajan. Hänen tumma ihonsa kiilteli niin, että äiti olisi varmasti sanonut hänen muistuttavan suoraan uunista tulleita karamellipähkinöitä. Ja hän hymyili niin leveästi, että omia poskiani alkoi jomottaa.

Muistan, miten kateellinen olin. Miten kukaan pystyy astumaan huoneeseen, joka on täynnä ventovieraita ihmisiä, ja hymyilemään sillä tavalla. Se ei ollut nimittäin mikään tavallinen kiusaantunut hymy... ei, hän näytti aidosti iloiselta, niin kuin hänestä olisi mahtavaa tulla uuteen kouluun tai niin kuin

hän olisi lähdössä seikkailulle tai jotain. Häntä ei hiukkaakaan huolestuttanut, että joku voisi pitää häntä nolona.

Minä sen sijaan käytin paljon energiaa tunteitteni piilottamiseen. Saatoin olla vaikka miten vihainen tai surullinen tai turhautunut, eikä kellään ollut aavistustakaan. Minä hallitsin joka ikistä kasvolihasta. Mutta Sola antoi kaiken näkyä.

Hän istahti tyhjälle paikalle viereeni. Yritin olla kiinnittämättä häneen mitään huomiota, keskityin matematiikan tehtäviin tai Legoihin, joita minulla oli piilossa pulpetin nurkassa. Ajattelin, että hän lakkaisi tuijottamasta minua, jos en katsoisi häntä.

”Hei”, hän kuiskasi. ”Anteeksi...”

Teeskentelin etten kuullut mitään, mutta sitten näkökenttäni ilmestyi pieni paperinen telta. En voinut vastustaa kiusausta vaan avasin sen, ja sisältä löytyi hedelmämato ja tarina sen viheliäisestä elämästä ryövärinä. Nauroin ja katsoin hänen (kauniisiin) ruskeisiin silmiinsä, jotka katsoivat suoraan takaisin.

Hän väläytti minulle aurinkoisen hymynsä. ”Meistä tulee parhaat ystävät. Mä niin tiedän sen”, hän ennusti varmallalla äänellä.

”Mistä sä sen voit tietää?” En pystynyt kääntämään katsettani.

Hän työnsi eteeni toisen hedelmämadon. ”Koska sä nauroit mun tarinalle. Sä tajuat mua. Ja mäkin tajuan sua, koska mä tiesin, että sä tykkäisit mun tarinasta.”

Yritin hillitä hymyni ja teeskentelin, että olisin muka keskittynyt opettaja Ringlerin selostukseen murtoluvuista (vaikka osasinkin ne jo). Sola sen sijaan ei piitannut matematiikasta vaan kirjoitteli jotain pieneen vihkoonsa – todennäköisesti lisää tarinoita ryövärimadosta. Minä tein Legoista pienen kukka-

kimpun ja asetin sen hänen puolelleen pöytää sillä aikaa, kun hän kävi vessassa. Odottelin kärsivällisesti kunnes hän löysi sen, ja taas hän hymyili kuin tuhat aurinkoa. Sillä hetkellä tiesin: halusin saada hänet hymyilemään sillä tavalla koko loppuelämän.

Nyt lasken Lego-kukkakimpun oman huoneeni pöydälle. Vuosien varrella olen rakentanut kymmeniä kimppuja ja jättänyt niitä hänen kaappiinsa tai käsilaukkuunsa tai auton kojelualdalle. Se on pieni keino osoittaa, että rakastan häntä ja ajattelen häntä aina, silloinkin kun olen hajamielinen ja omissa maailmoissani enkä saa sanottua sitä ääneen.

Sivelen seinää sormillani ja huokaisen. Sola on ollut mukana lähes kaikissa elämäni merkittävässä tapahtumisissa. Hänen olisi pitänyt olla mukana syntymästäni saakka. Hänestä – tai meistä – on lukemattomia kuvia: yhdessä kuvassa olemme koululla tuntien jälkeen, sillä minä jäin aina luokkakaverimme Kazin kanssa auttamaan oppilaita, joilla oli hankaluuksia matemaattisissa aineissa, toisessa kuvassa lymyilemme Porshan kanssa kirkon sivusiivessä, kun isän saarna jatkuu loputtomiin, kolmannessa olemme menossa kuuntelemaan Jimin keikkaa jonkin päin kaupunkia, neljännessä lähetämme vanhanaikaista selviytymispakkausta Evan-Roselle sinne hänen hienoon sisäoppilaitokseensa (jossa minä ja Sola kävimme leirillä ja jonne olimme ihan vähällä mennä itsekkin opiskelemaan), viidennessä seisoskelemme Avan kanssa akvaarion ulkopuolella ja tuijotamme Yhdysvaltain suurinta suolavesiallasta sillä aikaa, kun äiti on toimistossaan hoitelemassa kaikkia pitkästyttäviä kaloihin liittyviä käytännön asioita.

Kävelen eteenpäin ja seisahdun kaikista tärkeimpään kohtaan: siihen, jonka yläpuolella lukee TULEVAISUUS.

Kaikki ~~minun suunnitelmani~~ meidän suunnitelmamme ovat tässä. Niin kuin uni, joka katoaa minä hetkenä hyvänsä.

Howard University.

Yhteinen asunto Washington DC:ssä.

Valmistumisen jälkeinen välivuosi, matkustelua maailmalla.

Työpaikka jossain laboratoriossa tai suuressa lääkealan yrityksessä, jossa tienaan niin paljon, että Sola voi olla kotona ja kirjoittaa, kunnes hänestä tulee maailmankuulu kirjailija.

Avoliitto.

Kolme lasta.

Koko elämän kestävä rakkaus.

Ikuinen onni.

Ahdistus tuntuu rinnassani niin kuin kylkiluitten sisällä pullistuisi ilmapallo. Nappaan tutkimuspäiväkirjan ja puristan sitä rintaani vasten, jotta saisin pallon puhkeamaan. ”Sinun on pakko korjata asiat, Stevie”, sanon itselleni.

Avaan muistiinpanot ja katselen merkintöjä, jotka olen tehnyt uusimmasta tieteellisestä kokeestani. Tärkeimmistä, minkä koskaan tulen tekemään.

OTSIKKO: ULTIMAATTISEN MOKAN KORJAAMINEN

TUTKIMUSKYSYMYS: Voiko idiootille antaa anteeksi ja voiko häntä rakastaa jälleen?

HYPOTEESI: Jos Stevie yhdistää oikeat elementit ja saa aikaan täydellisen romanttisen eleen, Solan sydän heltyy.

Luen puoliääneen yksityiskohtaisen suunnitelmani ja luetelon ihmisistä, joille olen jo lähettänyt viestin ja joilta olen pyytänyt palvelusta, ja tutkin vielä kerran yritystäni, jonka on pakko onnistua, jotta saan sen mitä haluan. Tämä on tärkein

ja hankalin kaikista elämäni kemiallisista kokeista. Tämä on ainoa keino korjata asiat, jotka tämä versio minusta on tehnyt tässä maailmankaikkeuden versiossa.

Säntään äidin työhuoneeseen hakemaan kännykkäni kassakaapista. Äiti ei aavista, että tiedän kassakaapin salasanan, mutta hän käyttää koodeja tismalleen samalla tavalla kuin kaikki muutkin ihmiset: hän valitsee merkityksellisiä numerosarjoja, koska ne on helpoin muistaa. Viisinumeroisissa tunnusluvuissa hän käyttää lapsuudenkotinsa postinumeroa – 52404 – ihan joka kerta. Nettipankin tunnuslukuna on hänen puhelinnumerosna neljä viimeistä numeroa: 9860. Entä kännykän kahdeksannumeroinen salasana? Se on hänen ja isän hääpäivä: 22101995. Ja kassakaappi? Minun syntymäpäiväni: 3012.

Näppäilen oikeat numerot ja kuulen hilpeän loksahduksen, kun lukko aukeaa.

Akku on tietenkin tyhjä, joten yhdistän piuhan seinään. Lysähdän kulahtaneelle työtuolille, jonka äiti on saanut muotoutumaan mukavaksi istumalla tuntikausia selaamassa akvaarioraportteja.

Sydän jyskien mietin, mikä minua puhelimesta odottaa. Pöydällä on levällään äidin papereita – kokousten pöytäkirjoja ja erilaisia artikkeleita korvameduusoista. Ehkä meribiologit vain kerta kaikkiaan ovat sotkuisempia kuin biokemistit... vaikka minulla ei taida olla varaa valittaa. Tällä hetkellä ei minunkaan huonettani voi sanoa siistiksi.

Puhelimeen syttyy valo, ja saman tien näyttöruudulle alkaa virrata ilmoituksia, muistutuksia ja meilejä. Ja viestejä Solalta. Yksi toisensa jälkeen. Lyhyitä, vihaisia puuskahduksia. Pitkiä surullisia vuodatuksia. Kaikki ovat tulleet muutaman viime päivän aikana.

S SOLA

siis uskomatonta

mä makaan hereillä ja mietin sitä vaan uudestaan ja uudestaan. sun naurettavaa "koetta" joka käytännössä vei pohjan siltä mitä me tunnetaan toisiamme kohtaan. ja sitä sukupäivällistä jonka sä pilasit. MEIDÄN päivällistä. meidän suurta hetkeä. ja kaikki tää yhtenä viikonloppuna.

etkä sä ees vastaa! 3 PÄIVÄÄ eikä susta kuulu MITÄÄN!

uskotko sä edes rakkauteen? rakastatko sä mua?

miten sä pystyit?

ME EI OLLA MIKÄÄN TIETEELLINEN KOE!

Viimeisin viesti on aamulta:

tiedätkö mitä? kun sä niin tykkäät deadlineista ja päivämääristä ja tarkoista ohjeista etkä näköjään muusta piittaa, niin tässä saat. jos mä en kuule susta mitään puoleenyöhön mennessä, tää oli tässä. sä oot selityksen velkaa, Stevie. mikä helvetti sua riivaa? miksi sä käyttäydyit sillä tavalla mun perheen edessä? eikä kannata nyt selittää mitään tieteellistä paskaa. haluan todisteen että sä et oo robotti. että sä tunnet ees jotain. mitä tahansa. jos et pysty tähän, ei kannata enää vaivautua soittelemaan. sä voit saman tien

unohtaa että me ollaan ees tavattu. varmasti siihen löytyy keinot biokemiasta...

Silmissäni sumenee, ja sanat keinuvat puhelimen ruudulla. Rintaani vihloo niin kuin sydän yrittäisi polttaa itselleen reittiä ulos. Päässäni pyörivät sanat, jotka Sola sanoi viimeksi nähdesämme. Hän voisi yhtä hyvin seisoa edessäni huutamassa ne yhä uudelleen.

”Uskotko sä edes rakkauteen?”

”Jos tää kaikki on pelkkää tiedettä, niin miten sä muka voit rakastaa mua?”

”Ootko sä vaan esittänyt koko ajan?”

Soitan hänelle.

Puhelu menee suoraan vastaajaan.

Soitan uudelleen.

Ja uudelleen.

Ei vastausta.

Nousen. Kävelen edestakaisin. Hän luulee, että olen vain ollut vaiti kokonaiset kolme päivää. Eihän hänellä ole aavistusakaan, että vanhemmat määräsivät minulle arestia, veivät laitteeni ja ovat koko ajan tarkkaileet jokaista liikettäni. Kun Sola saa tietää, miksi minusta ei ole kuulunut, hän ymmärtää kaiken. Ja leppyä. Järkeä voittaa... eikö sellainen sanonta ole olemassa? Kai hänen pitäisi ymmärtää, etten ikinä tekisi hänelle tällaista.

Lähetän hänelle viestin kaikkia mahdollisia reittejä. Sitten kokeilen meiliä – joka ei näköjään avaudu puhelimella. (Tyyppillistä.) Niinpä otan kassakaapista myös tietokoneeni ja käynnistän sen. Kansiot ilmestyvät nätisti ruudulle, ja niiden alta katsoo Sola, jolla on päässään äitinsä tekemä upea gele. Syvät riikinkukonsiniset ja oranssit sävyt saavat hänen tumman ihonsa hehkumaan.

Lähetän hänelle meilin. Sitten jään odottelemaan ja selaan samalla somea.

Tietokone kilahtaa.

Delivery status notification (failure)

Onko hän poistanut tilinsä? Vai onko hänellä jokin esto päällä? Onko minut blokattu? Blokkaisiko hän minut? Oikeasti?

Soitan taas.

Ei onnistu. Menee edelleen suoraan vastaajaan. Miksi hänen puhelimensa on pois päältä? Ei kai hän ole joutunut ongelmiin minun takiani? Muistan hänen sanoneen: ”Niinpä, mun vanhemmat ei usko aresteihin.”

Hengitystä pidätellen valitsen hänen kotinumeronsa. Se hälyttää. Sitten hänen äitinsä vastaa, mutta minä en saa sanaa suustani.

”Haloo?” Rouva Olayinkan vahva nigerialainen aksentti välittyy puhelimesta. ”Haloo?”

Rykäisen. Hiki kihooa niskaani. Kiskon paidanhelmaa. Pitkä hiljaisuus rätisee välillämme.

”Kuka siellä leikkii puhelimella?” hän äyskäisee.

”Hei, rouva Ola... rouva Olayinka.” Nielaisen.

”Kuka siellä?”

Lasken luurin paikoilleen ja nostan kädet silmille. ”Nyt ryhdistäydyt, Stevie”, sanon itselleni. ”Liiallinen kortisoli saa etuotsalohkon kutistumaan. Eikä semmoista saa tapahtua, jos aikoo tulla maailman parhaaksi biokemistiksi. Sun on pakko rauhoittua.”

Painan pääni polvien väliin ja hengitän syvään kolme kertaa. Minä saan asiat vielä järjestykseen. Kolme päivää sitten laadin suunnitelman ja pyysin palveluksia vaikka keneltä, mutta

se suunnitelma ei enää toimi. En mitenkään saa sitä toimimaan keskiyöhön mennessä. (Siis keskiyöhön! Haluaako hän todella nitistää minut?) Täytyy keksiä jotain muuta – ja nopeasti.

Tarkistan vielä kerran kaikki mahdolliset viestikanavat. Ei minkäänlaista elonmerkkiä Solalta.

Säntään takaisin yläkertaan ja jään tuijottamaan elämäni karttaa. Meidän kahden yhteinen historia on siinä silmiäni edessä. Katson valokuvaa ilotulituksista, joita katsoimme viime itsenäisyyspäivänä, ja toista kuvaa, jossa olemme stadionilla seuraamassa amerikkalaista jalkapalloa (kestin sen isän vuoksi – miten brutaali laji). Jaksoin ottelun loppuun saakka vain, koska laskimme, kuinka monta lentokonetta lensi areenan yläpuolella ammottavan taivaan halki, ja arvailimme, keitä niissä oli sisällä.

Ja samassa se iskee kuin salama. Tiedän mitä voin tehdä. Tiedän mitä nyt on tehtävä.

Selaan puhelimesta esiin parhaan ystäväni Evan-Rosen isoveljen numeron. Ernest on nimittäin ainoa, joka voi auttaa minua nyt.

S STEVIE

mayday mayday! apua ern!

E ERN

höpö pikku stevie
mitäs nyt

kuule en mä enää niin pieni ole
tarviin sun apua hätätilanteessa

tosi kyseessä vai? te nuoret ootte niin dramaattisia
no sano

tää on aika... iso pyyntö
siis ISO
ER kerto et sä oot stadionilla hoitamassa jotain
salaista tehtävää

jaaa... sisko lörpöttelee
mut joo
yks julkkis aikoo kosia täällä oikein isosti, mut ei siitä
sen enempää

no...
pääsenkö sisään?

siis niinku?

mä kerron tarkemmin, mut oisin nyt tulossa sinne
stadionille

ok selvä
mä testaan vielä juttuja täällä, mut en aio olla kovin
kauaa
mr. julkkis pommittaa mua joten...

Hymyilen ja tilaan Ryden. Ern on juuri siellä missä toivoinkin hänen olevan, toivottavasti se on hyvä merkki. Naputan hänelle suunnitelmani ja avaan sitten tutkimuspäiväkirjan. Teen muutoksia projektisuunnitelmaan ja kirjoitan uuden muuttujan: *aikaraja keskiyöllä.*

Päässäni kuhisee käytännön järjestelyjä, ja jotenkin vain tiedän, että tämä on hyvä ajatus.

Kunpa vain onnistuisin. Ajoissa.

Muuten menetän Solan lopullisesti.

O OPERAATIO SOLAN SYDÄN

15.24

Stevie

heiii kaikki! mä oon näköjään saanut asiat vielä pahemmin sekasin kun oon ollut arestissa eikä mulla oo ollut puhelinta 🤖 Sola antoi viimeisen mahdollisuuden... deadline keskiyöllä. sen takia alkuperäinen suunnitelma isosta jouluylläristä on liian myöhässä, täytyy keksiä muuta... NYT HETI. joten teidän ei tarvii enää hankkia niitä lahjoja.

mut kiitos!!

Stevie poistui ryhmästä

Jimi

hetki... siis...? sekö vaan erosi tästä ryhmästä? pudotti pommin ja häipyi?

E.R.

joo. tyypillistä. niinpä niin. se muuttaa suunnitelmia nyt kun mä oon jo nähnyt helvetisti vaivaa. mä saatan saada potkut koulusta kun hankin sille sen mitä se pyysi.

Ava

ei se voi tehdä tätä. ei se voi vaan MUUTTAA SUUNNITELMIA viime hetkellä. eihän?